

12 møder med et vidunderbarn

Af Howard Barker

Forestillingen er ikke
egnet for børn

Skolemateriale

Odense Teater 2007/08

12 møder med et vidunderbarn

Af Howard Barker

Lisbeth Gajhede og Peter Plaugborg

Spillested:

Værkstedet, Jernbanegade 21

Spilleperiode:

14. feb. - 29. marts 2008

Iscenesættelse og oversættelse:

Klaus Hoffmeyer

Scenografi:

Erik Söderberg

Medvirkende

Peter Plaugborg - Kysster, en dreng på 12 år

Lisbeth Gajhede - Cologne, hans guvernante

Kurt Dreyer - Toledo, hans tutor/Schock, Tirsdags far

Claus Riis Østergaard - Tirsdag, hans ven/Riley, en elsker

Betty Glosted - Samuella, hans mor

Rikke Lyloff - Gabriele, hans elskede

Henrik Weel - Behemond, en omstrejfer/Mendel, Gabrieles far

Inge Molnes Heramb - Gnish, en kvindelig omstrejfer

Ole Møllegaard - Marston, en tænker

Mads Nørby - Raksit, et pestoffer/Cannay, en kapelassistent

Beinta K. Clothier - Teresa, Tirsdags mor

Peder Dahlgaard - Olmutz, en engel

Klaus T. Søndergaard - Pressburg, en engel

Indholdsfortegnelse

12 møder med et vidunderbarn	2
Medvirkende	3
Indledning	5
Handlingen	6
Om Howard Barker	7
Howard Barker om sit forhold til teater	7
Citater af og om Howard Barker	8
Interview med instruktør og oversætter Klaus Hoffmeyer	11
Las Meninas	12
Om Las Meninas	13
Boy	15
Om Boy	16
Uddrag af manuskriptet	17
Arbejdsspørgsmål:	26
Idéer til supplerende litteratur og film med mere	27

Skolematerialet er skrevet af Odense Teater samt Lars Maarup og Peter Krogh-Sørensen fra Odense Teaters Skolekontakt.

Hvis du har kommentarer eller spørgsmål til materialet, er du velkommen til at kontakte Line Hede Simonsen i Odense Teaters Presseafdeling på line@odenseteater.dk eller pr. telefon 63139253.

Indledning

Hermed skolematerialet til forestillingen 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN. Vi håber, det vil være til inspiration.

Howard Barker er en af nutidens mest originale dramatikere, og der medfølger ingen facitliste til hans dramatik. Det gælder blot om at hænge på og nyde teatret som en opdagelsesrejse.

Derfor har vi i dette materiale forsøgt at give idéer til, hvordan man kan forberede sig selv og elever på, at forestillingen i højere grad vækker til spørgsmål end til svar.

Forestillingen er et kunstværk, som kan forstås og fortolkes på mange måder. Barkers teater er teater til sanserne. "For Barker er teater det umuliges kunst, modsat politik, der er det muliges kunst. Han vil have teatret til at skildre det kaos, der er i det menneskelige sind," har instruktøren Klaus Hoffmeyer udtalt. Vi bringer et kort interview med ham i materialet.

Vi har samlet citater om Howard Barkers dramatik, samt en række citater fra Howard Barkers bog ARGUMENTS FOR A THEATRE, hvor han fortæller om, hvad hans visioner for teatret er.

Derudover er der en billedanalysedel, hvor to kunstværker fra vidt forskellige tidsepoker kan være inspirerende i forhold til forestillingen 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN.

Peter Plaugborg, Ole Møllegaard og Inge Molnes Heramb

Beinta K. Clothier, Peter Plaugborg og Kurt Dreyer

Handlingen

Hvad nytter det at være vidunderbarn, når man alligevel ikke kan få den, man elsker? Kunne være Howard Barkers centrale spørgsmål i 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN.

I 12 små koncentrerede scener fremviser Howard Barker drengen Kysster. Han er på en måde idiot, men han ved også, at han lige fra fødslen har været et unikum, for han er jo født i en vejgrøft, så det kan kun gå fremad. Hele tiden får vi at vide, at Kysster er sådan en dygtig dreng, men hvad er han egentlig dygtig til? Han kommer ustandselig til kort, selvom han blæser sig.

Kysster gider heller ikke hele tiden være klog – for måske vil han hellere spille fodbold eller bage på naboens højrøvede datter.

I 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN får vi muligheden for at følges med en opvakt ung herre på 12 år – en hårdnakket drømmer, som stiller større krav til livet, end det kan opfylde. Gennem en række brutale og kulsort komiske optrin omkring den stræbsomme yngling får Barker os til at genkende pubertetens fortumlelse og stille os spørgsmålet:

Er livet et vidunderbarn værd?

Lisbeth Gajhede, Peter Plaugborg og Rikke Lyloff

Om Howard Barker

Den engelske dramatiker Howard Barker er født i 1946. Hans dramatik er brutal, med kulsort sarkasme og humor viser Barker os mennesket som uforudsigeligt og grusomt.

Howard Barker går hverken ind for det underholdende eller det oplysende teater. Teater skal turde være kunst. Teater skal lige præcis ikke leve op til de samme moralske og kommercielle standarder, som verden udenfor.

På teatret skal man opleve og gennem skuespillerne udleve alt det, man ikke kan udleve andre steder.

Som Barker selv udtrykker det: "I al kollektiv kultur kontrollerer din nabo dig med sit blik. I mørket bliver han elimineret og du er alene med skuespilleren. Det store skuespil er immunt mod diskussion, spillet eliminerer debat, det handler ikke om argumenter, det erstatter argumenter."

Howard Barkers dramatik har i Danmark kunnet opleves på blandt andet Mammutteatret, Det Kongelige Teater, Bruthalia Teater, Holland House og selvfølgelig Odense Teater, hvor man i 2006 kunne opleve forestillingen EN SÅRET KNIV.

Howard Barker om sit forhold til teater

"Et skuespil er ikke en debat, det er netop spil, leg, og ligesom børn der leger, opfinder det verden og behøver ikke nogen legitimering udefra..."

"Skuespillet er et landskab, som tilskuerne opmuntres til at vandre rundt i uden landkort"

"Teater er ikke en sand handling, selve dets kraft, hele dets autoritet kommer af det faktum at det ikke passer, at det ikke er sandt"

"...frihed og venlighed passer muligvis dårligt til hinanden, medlidenhed er både en gift og en erotisk stimulans, godt og ondt sameksisterer i den samme psyke..."

Howard Barker

"I al kollektiv kultur kontrollerer din nabo dig med sit blik. I mørket bliver han elimineret og du er alene med skuespilleren. Det store skuespil er immunt mod diskussion, spillet eliminerer debat, det handler ikke om argumenter, det erstatter argumenter."

Uddrag fra Howard Barkers ARGUMENTS FOR A THEATRE

Citater af og om Howard Barker

"Det katastrofiske teater har sit udspring i en konsensusløs verden. Som hos Shakespeare er himlen sprækket, og det er op til hvert enkelt individ at konstruere meningsfuldhed og identitet."

Kitte Wagner, interview med Howard Barker i Teater Et, 1994

"Publikum vil lede efter en sandhed i teatret, og skuespillere og skribenter stiller en sandhed til rådighed, som så bliver grebet i solidaritet, og det øjeblik er grundlæggende falskt!! Det er uenigheden som er sand, ikke solidariteten. (...kompleksitet er) sandhedens modsætning. Jeg hylder modsætninger. Jeg er meget skeptisk over for systemer."

Howard Barker, interviewet af Kitte Wagner i Teater Et, 1994

"At se mine skuespil skal være som at gribe om en knust flaske."

Howard Barker i Politiken, 1994 10. maj

"Ingen kunstner i verden ved mere om livet, end dets publikum gør. Derfor er det ikke min opgave at moralisere. Min opgave er at fabulere."

Howard Barker i Berlingske Tidende, citeret i Fyens Stiftstidende, 1995 3. april

"Kunst er et problem. Og den skal være et problem. Kunst komplicerer livet – den forenkler det ikke."

Howard Barker i Berlingske Tidende, citeret i Fyens Stiftstidende, 1995 4. april

"Lad mig sige dig, hvad mine stykker gør. De giver skuespillerne noget at leve farligt med, og det vil de netop gerne."

"Jo mere jeg skriver, jo mere er jeg nødt til at slå det i stykker. Så snart stoffet arter sig, må jeg bryde det ned. Jeg er nødt til hele tiden at angribe den måde, publikum forventer at nyde et teaterstykke på. Et godt kunstværk, hvad enten det er en bog, en film, et maleri eller et teaterstykke, skal være en ildprøve. Man er nødt til at trække sig selv igennem det og lide undervejs. En måde at gøre det på er at undgå at få publikum til at identificere sig med en bestemt person i stykket. Uforudsigeligheden er uhyre vigtig.."

Howard Barker i Politiken, 1999 15. juli

Død, død og meget død

"Howard Barker lefler ikke for et bredt publikum."

"Hans dramatik konfronterer os med en verden i sammenbrud."

Politiken 2007 17.april

Europæerne

"Han har skabt, hvad han selv kalder det katastrofiske teater, kendetegnet ved at alt begynder i kaos og ender i kaos. Han tror på, at uigennemsigtigheden er et af teatrets vigtigste virkemidler."

”Vi har brug for kunst, der husker smerten.”

Fyens Stiftstidende 1997 15. marts

Hated Nightfall

”Hvis man mener, at teater skal være til at forstå, så er Howard Barker ikke sagen. Men hvis man vil oprøres, udfordres, forvirres, i det hele taget rokkes ud af sine vante folder, så...”

Politiken 1995 24. marts

”Undervejs må man selv hitte ud af, hvad fanden meningen er med det hele. Udsat på et sted hvor retorikken folder sig ud med en uhørt brutal skønhed og en strøm af lemlæstede og døde kroppe i kølvandet.”

”...et teater hvor ordet genvinder sin styrke som dramatiske poesi, og hvor det får sin magiske, mytiske kraft ved at blive rummet og omsat i kroppens gestus.”

Politiken 1995 1. april

Hundens magt

”Howard Barker er så udpræget ordets dramatiske. Strømmen af tekst er både vidunderlig, fordi den er så virtuos i al sin vrede – og forfærdelig, fordi den bare må ud, som en strøm af bræk hos en maveforgiftet.”

Politiken 2003 5. juli

I tilfælde af...

”For Barker drejer det sig om konfrontation, ikke om forståelse, indlevelse eller forløsning.”

Politiken 1994 24. marts

Scener fra en henrettelse

”Med en voldsom intellektuel mangfoldighed og et dramatisk-poetisk sprog, som han uden falsk beskedenhed selv har sammenlignet med Shakespeares, skaber Howard Barker dramatik af en sjælden dialektisk styrke og medrivende intensitet.”

Politiken 1996 15. januar

”Under alle omstændigheder sætter Howard Barker en målestok for teatret, som gør det nærværende og udfordrende – samtidig med at han trækker på teatrets iboende styrke og skaber både handling og roller...”

Fyens Stiftstidende 1996 15. februar

Det sårede ansigt

Eviggyldige temaer som alderdom, utroskab, magtbegær, forfængelighed, forræderi og dødsangst gennemspilles og flettes ind og ud af hinanden i en verden af politisk uro og følelsesmæssig kaos.”

Politiken 1999 18. november

En såret kniv

"radikal og kompromisløs", "særlig genklang i Norden"

Program Odense Teater 2006

"Han når helt ned i de grundlæggende følelser, som gemmer sig under vores åh så civiliserede og dannede overflade. Hvis man graver dybt nok, vil man altid nå til et punkt, vi ikke forstår – og som hverken præster, filosoffer eller selvhjælpsterapeuter kan forklare."

Fyens Stiftstidende 2006 27. oktober

"Det er menneskets natur at generalisere, men den britiske dramatiker Howard Barkers mission er at rokke ved alle forudfattede meninger – at vise at ingen sandhed er endegyldig."

"Howard Barker er en voldsomt intellektuel og ordrig dramatiker, men den største fejl, man kan begå, er at forsøge at skabe orden i det kaos, han udstikker. Hans pointer går renest ind, hvis man lader sin underbevidsthed lytte."

Fyens Stiftstidende 2006 1. november

En såret kniv

"Teatret må begynde at tage sit publikum alvorligt. Det må ophøre med at fortælle historier, de kan forstå. Det er ikke en fornærmelse mod publikum at tilbyde flertydighed."

Politiken 2006 1. november

To kranier

"Barker er moralist i den forstand, at han ikke tror på moralen, men han tror fast på lidelsen. Og han instruerer ikke sine skuespillere, han instruerer sine ord, som ofte er pragtfulde – en væsentlig lyriker er han i hvert fald – poetisk, satanisk og uoversættelig, hvilket nu ikke gør ham mindre tiljuble i Danmark."

Politiken 2002 2. december

Arbejdsspørgsmål:

Prøv at finde ud af mere om Howard Barker

Prøv at sammenligne din forestilling om hans teater før og efter du har set forestillingen.

Interview med instruktør og oversætter Klaus Hoffmeyer

12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN er oversat og iscenesat af Klaus Hoffmeyer. På Odense Teater har han tidligere instrueret forestillingerne 7X17 og PINOCCHIOS ASKE begge på Værkstedet og senest KIRSEBÆRHAVEN på Store Scene. Klaus Hoffmeyer har arbejdet med teater siden 1967. Han har instrueret, oversat, været dramaturg forskellige steder, været teaterleder med mere. I perioden 1996 – 2004 var han skuespilchef på Det Kongelige Teater. Klaus Hoffmeyer var med til at introducere Howard Barkers dramatik på den danske teaterscene. I 1994 oversatte og iscenesatte han således I TILFÆLDE AF og i 1996 instruerede han SCENER FRA EN HENRETTELSE begge på Det Kongelige Teater.

Klaus Hoffmeyer fortæller:

”Hvis man skal sige noget overordnet om Howard Barker kan man sige, at han er en forfatter uden for pædagogisk rækkevidde. Han og hans dramatik er fuldstændig uforudsigelig. Den handler ofte om mennesker, der foretager sig noget absolut uventet. Det gør sig også gældende i 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN. Karaktererne, og i særdeleshed vidunderbarnet Kysster, gør det modsatte af hvad vi forventer.

I stykket møder vi en ung mand på 12 år, et geni eller et vidunderbarn. Men er han i virkeligheden 12 år? Og er han egentlig så vidunderlig, som alle omkring ham forsikrer ham om hele tiden. Barker fabulerer over alderens modsætninger. For eksempel det lidt mærkelige i, at man ofte ville have været bedre til at være ung som gammel. Han relativiserer også det at være et geni og viser, hvor snublende tæt på hinanden det geniale og det dumme ligger. Barker bruger teatret som et sted, man kan fabulere over mennesket og dets til tider hensynsløse brutalitet.

Howard Barker hader konsensus og tanken om, at vi alle sammen i virkeligheden er ens. Han hylder netop det, at vi er modsætningsfyldte. Han vil gerne have publikum til at gå hjem med en bevidsthed om, hvor modsætningsfulde mennesker er. Man må også gerne blive udfordret på sine politisk korrekte holdninger, og komme til at tvivle på om man har ret.

Howard Barker mener, at skuespillerne skal stole på sig selv og det de kan, og ikke læne sig for meget op ad virkeligheden. Skuespillerne udlever de ting på scenen, vi ikke selv tør gøre i virkeligheden.”

”Howard Barkers sprog er poetisk og fyldt med billeder. Når man skal opleve hans teater er det bare om at hænge på og nyde det. Man skal ikke lede efter meningen hele tiden, men mere lade sig rive med af teateroplevelsen.”

Las Meninas

Las Meninas (1656), Diego Velázquez
(1599 – 1660)
Olie på lærred 318 x 276 cm, 125.2 x 108.7
på Museo del Prado, Madrid

Prøv at se på LAS MENINAS af Diego Velázquez

På billedet kan du se den lille prinsesse Margarita i voksentøj omgivet og tilbedt af tjenestefolk, og med forældre der måske/måske ikke befinder sig som et spejlbillede bagest i billedet.

Arbejdsspørgsmål:

Prøv at analysere billedet og tænk over hvilke paralleller der er mellem den lille pige og Kysster i 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN.

Prøv at læse det følgende og tænk over hvilke emner og sammenhænge man kan inspireres af at tænke over i 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN

Om Las Meninas

A portrait of the infanta Margarita, daughter of Felipe IV (1605-1665), surrounded by her servants or “family” in a hall of Madrid’s Alcázar Palace. This, the most famous of Velasquez’s works, offers a complex composition built with admirable skill in the use of perspective, the depiction of light, and the representation of atmosphere.

There have been innumerable interpretations of this subject and later references to it. The most numerous emphasize a defense of the nobility of painting versus craft. Velasquez portrays himself, painting the painting itself, on the left of the canvas, thus affirming the supremacy of the art of painting. The infanta Margarita (1651-1673), wears white and appears in the center of the composition, surrounded by her ladies in waiting, the “meninas” maría Agustina de Sarmiento and Isabel de Velasco, along with two court buffoons, maría Bárbola and Nicolasito Pertusato, and a mastiff. Behind her, the duenna Marcela de Ulloa converses with the quartermaster, José Nieto, who is in the doorway.

The King and Queen, Felipe IV and Maria de Austria (1634-1696) are reflected in the mirror at the back of the room, leading to series of extraordinarily complex spatial relations.

Sala 12

Fra Museo del Prados hjemmeside: <http://www.museodelprado.es/en/bienvenido/15-masterpieces/ficha-obra/obra/the-family-of-felipe-iv-or-las-meninas/>

Las Meninas, completed in 1656. One of the infantas, Margarita, the eldest daughter of the new Queen, appears to be subject of Las Meninas (1656, English: The Maids of Honor), Velázquez’s magnum opus. However, in looking at the various viewpoints of the painting it is unclear as to who, or what is the true subject. Is it the royal daughter, or perhaps the painter himself? The answer may lie in the image on the back wall, depicting the King and Queen. Is this image a mirror, in which case the King and Queen are standing where we stand? Are they the subject of Velasquez’s work? Or is the work simply a court painting? Much is still in speculation about the true subject of this masterpiece, and many of the questions that we ask may never be truly answered.

Created four years before his death, it is a staple of the European baroque period of art. An apotheosis of the work has been effected since its creation; Luca Giordano, a contemporary Italian painter, referred to it as the “theology of painting,” and the eighteenth century the Englishman Thomas Lawrence cited it as the “philosophy of art,” so decidedly capable of producing its desired effect. That effect has been variously interpreted; Dale Brown points out an interpretation that, in inserting within the work a faded portrait of the king and queen hanging on the back wall, Velázquez has ingeniously prognosticated the fall of the Spanish empire that was to gain momentum following his death. Another interpretation is that the portrait is in fact a mirror, and that the painting itself is in the perspective of the King and Queen, hence their reflection can be seen in the mirror on the back wall.

In his 1966 book *The Order of Things*, the philosopher Michel Foucault devotes the opening chapter to a detailed analysis of *Las Meninas*. He describes the ways in which the painting problematizes issues of representation through its use of mirrors, screens, and the subsequent oscillations that occur between the image's interior, surface, and exterior. In his book, "The Dying Animal", Philip Roth uses *Las Meninas* as a metaphor for the distracted attraction of courtship.

Uddrag fra Wikipedia om Diego Velázquez

Peter Plaugborg og Claus Riis Østergaard

Betty Glosted og Peter Plaugborg

Boy

BOY (1999) af Ron Mueck (1958). Australsk billedhugger, bor og arbejder i England. Boy er en 5 meter høj bemalet glasfiberskulptur. Boy er blevet et vartegn for Aarhus Kunstmuseum ARoS.

Fotos: Poul Ib Henriksen. ARoS har meget venligt ladet Odense Teater bruge billedet af BOY i dette skolemateriale.

Arbejdsspørgsmål:

Prøv at kigge på skulpturen af BOY. Hvad får han dig til at tænke på?

Læs eventuelt det følgende om Ron Mueck og hans kunstproduktion, som inspiration.

Hvordan kan man sammenligne ham og Kysster i 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN. Kysster er 12 år eller også er han en 12 årig i en voksen krop, hvordan opfatter du ham?

Om Boy

Den australske kunstner Ron Muecks (f. 1958) skulptur "Boy" er blevet et vartegn for det nye ARoS Aarhus Kunstmuseum. Den fem meter høje og 500 kg tunge dreng har sat sig på hug i al sin imponerende storhed i den nordlige ende af museets særudstillingsfoyer.

"Boy" er på grund af sin størrelse og livagtighed et helt fantastisk syn, som mange spærrede øjnene op overfor, da den blev vist første gang i London i Millennium Dome i 2000 og siden på Biennalen i Venedig i 2001. Det var på sidstnævnte, at direktør for ARoS Aarhus Kunstmuseum, Jens Erik Sørensen kastede sin kærlighed på "Boy" og siden i konkurrence med andre kunstmuseer i Europa købte den monumentale skulptur.

"Boy" er skabt af Ron Mueck i 1999. Det tog kunstneren otte måneder at nå fra en ca. 40 cm høj lærmodel til den nuværende næsten fem meter høje skulptur støbt i glasfiber. Drengen er gennemarbejdet i alle detaljer, så f.eks. hudens overflade forekommer levende, og blodårerne og antræk til kropsbehåring træder tydeligt frem. Den hyperrealistiske stil gør drengen på én gang levende og nærværende men samtidig også fremmed og uvirkelig. Med "Boy" har Ron Mueck skabt et af hovedværkerne i ARoS Aarhus Kunstmuseums samling af international samtidskunst. Skulpturen indskrives sig med sin ekstremt virkelighedsnære gengivelse af kroppen i en nyrealistisk tradition fra 1970'erne med bl.a. Duane Hanson, Claes Oldenburg og Robert Gober til 1980'ernes Jeff Koons.

I 1990'erne var Mueck med til at definere en psykologisk realisme, der satte en væsentlig del af dagsordenen på den internationale kunstscene. Han arbejder med eksistentielle problematikker såsom fødsel, liv og død, og hans håndværksmæssige præcision og perfektion gør, at han formidler disse tidløse og evigt aktuelle emner i et pågående og vedkommende udtryk. "Boy" er en klassisk selvberørende skulpturel form, der indtager det omkringliggende rum med sit monumentale udtryk. Ron Mueck arbejder her som i sine øvrige værker med skalaforhold og vores oplevelse af proportioner i forhold til os selv og omverden. Han fordrejer og forstyrrer bevidst størrelsesforholdene og forstærker dermed værkets psykologiske effekt. Figurens siddende position er inspireret af de australske aboriginere, der vagtsomt skuer ud over sletten på jagt efter bytte.

Uddrag fra Aros hjemmeside: <http://www.aros.dk/page.asp?objectid=555&zcs=3>

Uddrag af manuskriptet

1. akt, scene 4

Gabriele (et barn på 12):

De her skove er private. (Hun spærrer dem vejen)

I århundreder har min familie boet her. Denne langvarige beboelse medfører rettigheder så vel som pligter. For ek-sempel rydder vi stier og hugger brænde. Vi bortskaffer døde træer og planter nye.

Cologne:

Det er et smukt sted. Vi elsker at spadsere her.

Gabriele:

Selvfølgelig er det smukt... Det er smukt fordi det får vi det til at blive. Tror I det ville være smukt af sig selv? Gå tilbage samme vej I kom eller jeg fløjter på en hund.

Cologne:

Måske burde den skønhed deles med andre.

Gabriele:

Hvorfor? Har I ryddet stierne? Har I gravet grøfter? Jeg har aldrig set jer.

Cologne:

Vi er bare ude at gå

Gabriele:

Bare ude at gå...! Min familie plantede ikke de her skove til jer for at I bare kunne være ude at gå.

Cologne:

Hvem var det så de -

Gabriele

Til mig for at jeg bare kunne være ude at gå. (Pause)

Cologne:

Du er ikke nogen særlig sød ung pige -

Gabriele:

Nej, men jeg må have skovene for mig selv. Hvis jeg har skovene for mig selv er jeg fri. Hvis

jeg deler skovene med jer, er jeg ikke fri. Hvor er det dog enkelt ...!

Cologne:

Fri til at –

Gabriele:

Jeg behøver ikke diskutere med jer. Når man har hunde, be-høver man ikke diskutere. Det er nok derfor min far har så mange hunde.

(Pause...Cologne ser vedholdende på pigen)

Cologne:

Du er meget køn og ret grusom.

Gabriele:

Men jeg er også fri...! Hvilket er meget rarere end både pænhed og grusomhed. (Pause)

Kysster:

Jeg vil binde dig til et træ og hundene vil bide dig i din kusse.

Cologne:

Kysster...

Gabriele:

Vil de...?

Cologne:

Kysster er født i en vejgrøft...

Gabriele:

Det vil jeg godt tro -

Cologne:

Fly dykkede ned fra himlen og åbnede ild ...

Gabriele:

Og hvad så?

Kysster:

Fløjt på hundene...!

Gabriele:

Jeg fløjter på dem, når jeg er klar...

Cologne:

Fem af hans onkler døde -

Gabriele:

Jeg er ikke det fjerneste interesseret i hans onkler -

Kysster:

Hundene vil løbe hjem til din far, gøende, med stumper af dine trusser dinglende ud af munden -

Cologne:

Kysster...

Gabriele:

Vil de...?

Kysster:

Fløjt på hundene...!

Gabriele:

Jeg fløjter på dem når jeg er klar og ikke for at glæde dig -

Kysster:

Og din far vil løbe, helt vidskræmt, ud i skovene og se dig fastspændt op mod træet, mens blodet løber og hundene ha-ler livmoderen ud af dig... (Gabriele stirrer på Kysster, uden angst, nysgerig...Kysster sortner af raseri og bider sig i læberne)

Gabriele:

Hundene, det er måske dig...? Det er måske dig der har lyst til at bide i min livmoder...? Er du en hund, Kysster?

(Til Cologne) Er han en hund, din dreng?

Cologne:

Gå bare rundt i dine skove, i ensomhed, vi finder et andet sted.

Gabriele:

Hvad slags hund?

Cologne:

Lidt lys. Lidt luft. Denne baldakin af træer - jeg synes den er knugende -

Gabriele:

Her, dreng...! Her...!

(Med en hurtig og smidig bevægelse træder Gabriele ud af sine trusser og smider dem hen til Kysster, som instinktivt rækker hånden ud. Han fanger dem ikke. De falder til jorden...pause...så bøjer han sig ned for at samle dem op)
Nej...! (Han stopper)
Ikke med hånden, tumpe. Tænderne...!

Cologne (med en bydende håndbevægelse)

Kysster -

(En forvirret pause...Kysster går ned på knæ) Kysster...!
(Og tager trusserne op med tænderne...Gabriele morer sig, forbløffet)

Gabriele:

God dreng...!
(Hun banker sig på låret)
Kom her, dreng ... !

Cologne :

(Kysster udstøder en knurren. Han kravler hen mod Gabriele...som rækker sin ene hånd ud efter trusserne og med den anden vil stryge Kysster over hovedet. Hans kæber er stadig låst ...)

Gabriele:

Ta-ak...
(Han er ubøjelig)
Ta-ak...
(Hun vender sig mod Cologne)
Jeg tror din hund trænger til klø...
Stok...!
(Cologne glør rasende på Gabriele)

Cologne :

Det er dig der har brug for nogle klø...!
Kysster, kom så op, at du vil -

Gabriele:

Stok...!
(Hun leder efter en nedfalden kvist eller gren)

Cologne:

Gøre dig selv til sådan en idiot –

Gabriele:

Stok...!
(Han knurrer ad Cologne...hun stirrer)

Cologne:

Kom så op eller jeg skal selv give dig en omgang ...

(Han knurrer. Hurtigt løsner Cologne spændet i sit bælte og trækker bæltet ud af nederdelen)

Hvor vover du...!

(Han knurrer igen. Cologne slår ham med remmen...han hyler...i et anfald af bittert raseri slår hun ham igen. Ga-briele, helt opmuntret og nu i besiddelse af en stok, ler højt)

Gabriele:

Min tur...!

Cologne (til Gabriele):

Du kan lige vove på at slå ham, din frastødende lille gods-ejer...!(Til Kysster) Kysster –

Gabriele:

Du slår ham ikke hårdt nok –

Cologne:

Kysster –

Gabriele:

Jeg ved alt om hunde –

Cologne:

Giv slip på de trusser –

Gabriele:

Jeg skal slå ham –

Cologne:

Dit modbydelige svin...!

Gabriele (går i gang):

Han er ikke et svin han er en hund –

Cologne:

Du slår ham ikke sagde jeg –

(Kysster hyler...Gabriele ler)

Spyt de trusser ud...

(Hun pryglør løs. Gabriele lader stokken falde)

Spyt...!

Spyt...!

(Kysster bliver banket fra to sider, han hyler og så kommer der mere menneskelige lyde fra hans

gennempryglede krop. Kun udmattelse får kvinderne til at holde inde. Noget borte, den autentiske gøen af hunde som er på sporet...kvinderne står lidt usikre. Kysster hulker af smerte, han ruller om på ryggen, stadig med trusserne i munden)

Gabriele:
Jeg skal hjem til middag...

Cologne:
All right, så gå hjem...

Gabriele:
Jeg har masser af trusser...

Cologne:
Har du? Godt...
(Hun rører sig ikke...pause)

Gabriele:
Jeg går direkte op på mit værelse. Ingen får det at vide.

Cologne:
Tag noget rent på.

Gabriele:
Ja... (Hun står stille...pause)
Tror du han elsker mig, eller er det bare... (Hun trækker på skulderen)

Cologne:
Jeg skal ikke kunne sige det...(Pause)

Gabriele:
Jeg tror kærlighed er den mest sandsynlige forklaring...

Cologne:
Tror du...?

Gabriele:
Ja.

Cologne:
Nå, jamen hvis du er så sikker –

Gabriele:

Kærlighed af en temmelig håbløs type. Tom forgudelse. Ung- mand- agtig og –
(Cologne kysser Gabriele på munden. Voldsomheden af hendes kys trænger Gabriele nogle skridt baglæns. Kysset slutter. Cologne kan knap få vejret, rystet oven på udfoldel-sen...Gabriele tørrer sig om munden)

Som du ser er jeg ikke fri...

(Hun stamper med foden)

Diana strejfede om i skovene for at være fri...! Hun strejfe-de ikke i byerne, gjorde hun vel? Hun gik ikke rundt i nogle gader...! (Hun vender sig bort) Jeg er her hver dag men ik-ke om onsdagen der har jeg timer. (Hun løber væk. Lyden af springende og gøende hunde. Lyden fader ud. Kysster har ikke rørt sig...Også Cologne er helt stille, ligesom i chok. Endelig springer Kysster op, hiver trusserne ud mellem tænderne og smider dem på gulvet)

Kysster:

Du bankede mig.

Cologne:

Ja.

Kysster:

Hvad er den første lov for menneskelig adfærd, Cologne?

Cologne:

Overgreb, Kysster.

Kysster:

Og hvordan giver overgreb sig til kende, Cologne?

Cologne:

Gennem vold, men du bad selv om det...!(Hun bider sig i læben)
Som du lå der på gulvet... Det var pinligt for mig...

Kysster:

Du var måske misundelig på mig? Du havde måske lyst til at putte hendes trusser i munden, Cologne? Måske kunne du ikke bære at se hendes trusser inde i min?

Cologne:

Det ved jeg ikke –

Kysster:

Det ved du ikke...?

Cologne:

All right, jeg ved det godt, ja, jeg elsker hende, det er dårligt nok jeg kender hende, men jeg elsker hende, jeg elsker hende vanvittigt og jeg –
(Hun går hen for at fiske trusserne op fra jorden, men Kysster kommer først. Han fanger dem op i et snuptag)

Kysster:

Nej...!

Cologne:

Jeg elsker hende giv mig dem –

Kysster:

Nej...!

Cologne:

Giv mig dem dit uhyre af en dreng...!

(Han håner hende)

Behold dem, jeg er ligeglad. Hvad skulle jeg bruge hendes undertøj til?

(Han slænger dem hen til hende. Hun griber dem. Hun gemmer dem i sine klæder. Hun bliver ved at se ham i øjnene, udfordrende)

Arbejdsspørgsmål:

Læs scenen igennem og sammenlign din opfattelse af karaktererne og situationen før og efter, du har set forestillingen.

Peder Dahlgard, Peter Plaugborg og Klaus T. Søndergaard

Claus Riis Østergaard og Mads Nørby

Arbejdsspørgsmål:

Tænk over hvorfor Howard Barker har gjort Kyssters alder så tvetydig. Hvad opnår han ved at putte en tolvårig dreng ind i en voksen mands krop?

Hvad kan de 12 møder måske symbolisere? Hvorfor lige 12?

Hvad er det for en bog Kysster finder? Hvilke associationer giver den dig?

Prøv at kigge på scenografien og kostumerne, hvad fortæller de dig om stykket? Hvilke signaler sender de?

Idéer til supplerende litteratur og film med mere

Barker, Howard
Arguments for a Theatre

The Wrestling Schools hjemmeside:
<http://www.thewrestlingschool.co.uk>

The Wrestling School er Howard Barkers eget teaterkompagni, er udelukkende spiller hans dramatik. På deres hjemmeside kan du også læse mere om Howard Barker.

Film:

I en af anmeldelserne af 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN er forestillingens univers blevet sammenlignet med filmen A CLOCKWORK ORANGE. Prøv eventuelt at se filmen og sammenlign de to universer.

Museumsbesøg:

Gå eventuelt på Kunstmuseum og lad dig inspirere til andre paralleller til personer og temaer i 12 MØDER MED ET VIDUNDERBARN.

Dette er blot forslag blandt mange mulige find selv på mere!